

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

◆ Nr. 137 / 11 octombrie 2015 ◆

**SCHIARHIMANDRITUL
PANTELIMON AGRIKOV**

VIAȚA DUHOVNICEASCĂ

Nu există nimic mai greu, mai complicat și chiar primejdios decât viața duhovnicească. Odată am fost într-o încăpere subterană adâncă – într-o mină orizontală. Coridoarele ei întunecoase se întindeau pe multe sute de metri. Ce întuneric! Împrejur pereți de pământ, uzi și reci, sub picioare murdărie. Mormânt, cel mai real mormânt! Vagonetul cu un mic foculeț s-a dus departe înainte. Am tot mers și la un moment dat m-am prăbușit... Prinzându-mă de un băț, am ieșit. Am făcut încă vreo doi-trei pași și iarăși m-am prăvălit într-o crăpătură. Ieșind de acolo, am încercat din nou să plec din acel loc, însă m-am lovit de un perete rece... Și totul se întâmpla în întuneric. Într-un întuneric de nepătruns, parcă de iad... Amintindu-mi de chibrituri, am găsit în buzunar o cutie, am aprins o mică lumânare și cu

această mică flacăra m-am mișcat înainte...

Viața duhovnicească, după cum scrie Episcopul Teofan Zăvorâtul, este asemănătoare holurilor subterane în care omul s-a pogorât fără un felinar. Cât de multe lucruri neașteptate! Câte greutăți și pericole de moarte va întâlni omul pe calea duhovnicească, mai ales dacă a pășit pe ea fără să aibă un felinar! Sfinții Părinți purtători de har cunosc bine viața duhovnicească.

Au cunoscut-o în adâncime prin experiența interioară, și, cu ajutorul lui Dumnezeu, au învins toate pericolele și greutățile ei. Însă Sfinții Părinți au viețuit cu mult timp înaintea noastră și ne putem împărtăși de experiența lor doar prin scrieri. Există și în viața noastră contemporană și împreună cu noi părinți duhovnicești, însă ei nu mai sunt precum cei de demult. În plus, s-a schimbat foarte mult viața noastră. Cu toate că legile vieții duhovnicești rămân aceleași ca și cu o mie de ani în urmă, totuși condițiile mântuirii s-au schimbat. Dacă și mai demult era greu să pășești pe calea mântuirii și să viețuiești cu adevărat duhovnicește, atunci cu atât mai greu și periculos este acum!

Uneori sufletul omului viețuiește ca într-o încăpere subterană adâncă, nu vede nici lumină, nici căldură, nici cale dreaptă, nici direcție pe care să apuce. Unui astfel de om chiar și o rugăciune scurtă ca „Născătoare de Dumnezeu...” sau „Tatăl nostru” îi vine greu să o spună. Nu știe cum să se însemneze cu

semnul Sfintei Cruci, în loc de umărul drept pune mai întâi mâna pe umărul stâng, ca un copil neștiutor. În loc să se abțină de la mâncare înainte de Împărtășanie, vine îmbuibat. Aceștia sunt oameni care nu cunosc nimic despre viața duhovnicească. Ei trăiesc cu o deșertăciune lumească semi-păgână și, bieții de ei, nu cunosc nimic duhovnicesc. Viețuiesc doar cu realitatea fizică, și sufletul le încremenește cu totul. Îmi pare rău de acești oameni, nespus de rău! Între ei există și unii care din neștiință jignesc Biserica lui Dumnezeu, calcă în picioare dragostea ei maternă și nu-L recunosc pe Domnul Însuși. Exact ca niște copii neînțelepți și ștrengari.

În afară de oamenii necunoscători există și cei puțin cunoscători. Aceștia știu câte ceva despre viața duhovnicească, însă nu vor să o împlinească din lene, din cauza lipsei de râvnă pentru mântuire sau nu pot din cauza bolii ori din pricina condițiilor lumești. Aceștia sunt oamenii semilumești – semiduhovnicești. Știind că există calea izbăvirii duhovnicești, ei se încurcă în multe, se smintesc, manifestă puțină credință și ce e mai grav – negrijă. Însă „fiindcă ești căldicel – nici fierbinte, nici rece – am să te vărs din gura Mea” (Apocalipsa 3, 16), zice Mântuitorul. Există printre noi și mult cunoscători, care cunosc multe din viața duhovnicească, iar alții multe și foarte multe. Ei sunt cunoscători în probleme duhovnicești și chiar îi

învață pe alții. Însă, spre rușinea noastră, dintre cei care cunosc mult nu sunt mulți care se și mântuiesc. Și aici e nenorocirea: știm, însă nu facem, și, ceea ce e mult mai groaznic, cădem în mândrie, care transformă multa cunoaștere nu spre folos, ci spre paguba noastră și a celor din jur. Iată de ce, pentru ca să se poată mântui și cei necunoscători și cei puțin cunoscători și cei care cunosc multe, au nevoie de un îndrumător, de un părinte duhovnicesc. Însă și părinții duhovnicești sunt diferiți! Unii dintre ei sunt foarte buni, duhovnicești, alții mai puțin duhovnicești, iar alții sunt cu totul nepotriviți. Cei din primele două categorii te ajută în mod diferit să te mântuiești, iar ultimii te duc la pierzanie. În timpul nostru, unul sărac de credință și cucernicie, există puțini părinți duhovnicești experimentați, și, chiar dacă există, se ascund din smerenie și din cauză că se feresc a fi slăviți de oameni. Ca și mai înainte, părinții duhovnicești încercați se află cu precădere în mănăstire, unde într-o adâncă nevoie lăuntrică își desăvârșesc viața duhovnicească și cunoașterea luptei creștine cu păcatele și patimile. Printre preoții din lume (în orașe, sate) există de asemenea îndrumători duhovnicești experimentați. Însă din cele mai vechi timpuri poporul trage mai mult spre monahi. [...]

Cât de greu le este în prezent și duhovnicilor și fiilor duhovnicești! Dacă e să vorbim mai exact, în prezent

nu există duhovnici adevărați, ci doar mărturisitori. Căci duhovnicul – părintele duhovnicesc – trebuie să cunoască întreg sufletul omenesc, adică toate păcatele, toate neputințele, toate slăbiciunile lui. [...]

Condițiile cele mai importante pentru o spovedanie sinceră sunt smerenia și simplitatea. Cu aceste virtuți spovedania îi va aduce totdeauna omului o mare ușurare și un mare folos. Iar dacă nu există în cel care se mărturisește smerenie și simplitate, atunci să fii pregătit, duhovnicule, pentru invidie, mândrie, nemulțumire, gelozie și celelalte, adică măcar fugi de la spovedanie și mai mult nu te mai arăta. O, Dumnezeu meu, cât de greu îi este părintelui duhovnicesc să-i spovedească pe fii săi! Mii de cruci se așază asupra duhovnicului, și, în plus, vrăjmașul atâtă împotriva lui multe și felurite tulburări. Îndeosebi este greu să faci față celor mult-cunoscători, care știu uneori mai mult decât duhovnicul (dacă acesta este tânăr). Acești oameni (bieții!) cad involuntar în mândrie, judecându-l și umilindu-l pe duhovnic, sau chiar împrășcându-l cu murdărie, bârfe. Astfel de oameni sunt dintre aceia care au văzut mulți duhovnici – și începători, și experimentați – și acum pentru ei nimeni nu este bun. E o stare grea! Păcat de astfel de oameni! Le este greu să se smerească înaintea duhovnicului, îndeosebi înaintea celui tânăr. [...]

Cu cei puțin cunoscători e mai ușor. [...] Ei au frică de Dumnezeu, primesc de la duhovnic fără murmur toate îndrumările și împlinesc toate cele spuse de către el. Acești oameni sunt cei mai fericiți. Între ei există mai puține certuri, mai puțină invidie, mai puțină gelozie. Ei sunt mai recunoscători duhovnicului și Domnului. În acest fel, ei se mântuiesc și se ridică mai ușor în viața duhovnicească. Duhovnicului îi este însă foarte greu cu cei necunoscători. Ei nu știu nimic despre viața duhovnicească. Trebuie să le spui despre toate, pe toate să le explici, să-i convingi de toate. Iar duhovnicul, de regulă, nu are timp pentru aceasta. [...]

Mai există încă o încercare mare și grea în viața duhovnicească. Aceasta e dată de atașamentul peste măsură față de duhovnic, când omul se lipește de duhovnic nu în mod duhovnicesc, ci sufletește, adică aproape că trupește; atunci când îl caută pe părintele său drag și dorește să se spovedească doar

la el și la nimeni altul. Iar dacă acest părinte nu e în biserică, atunci nu se spovedește deloc, nu se împărtășește, pentru că îl consideră pe părintele său mai bun decât toți. Cu toate că viața duhovnicească, precum ne învață Sfinții Părinți, cere să avem doar un singur părinte duhovnicesc, precum cel bolnav trupește are un singur doctor tămăduitor, totuși se cuvine să avem stimă față de toți și prin aceasta să evităm păcatul atașamentului peste măsură. [...]

Viața duhovnicească a fost totdeauna grea, iar în timpul nostru – în chip aparte. Dacă omul va fugi de leu, îl va ataca ursoaica. Va fugi de ursoaică – va sări spre el tigru. Salvându-se de tigrul, sare într-o groapă – acolo îl mușcă șarpele... Iată cât de greu le este fiilor lui Dumnezeu să se mântuiască în timpul nostru viclean.

Sursa: „Cum să te mântuiești în lumea contemporană”, Editura Platytera, București, 2013

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti:** 13 octombrie / 18:00 – **Vecernie și Litie**
- **Miercuri:** 14 octombrie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ **Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași**
- **Vineri:** 16 octombrie / 18:00 – **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Sâmbătă:** 17 octombrie / 18:00 – **Vecernie și Litie**
- **Duminică:** 18 octombrie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonați-vă pe site: www.sfantul-ilie.ro